

Όταν οι πόρτες σιωπούν

Root

2023

Όταν οι πόρτες σιωπούν

Κέλυφος	4
Τώρα	5
Πόνος I	6
Θλίψη	7
Μοναξιά I	8
Να θυμάστε	9
Τάφος	10
Γραμμή	11
Χρόνος	12
Μετρώντας με	13
Σιωπή	14
Πόνος II	15
Εσύ	16
Κραυγές	17
Μπάσταρδε	18
Χωρίς Τίτλο I	19
Πού πάει ο έρωτας	20
Μούσα	21
Μιλώ	22
Συναυλία	23
Χωρίς Τίτλο II	24
Συνήθεια	25
Άγγιγμα	26
Καταραμένος	27
Αναζήτηση	28
Διαδρομή	30
Σκέψεις	32
Γράφω	33
Και αν	34
Κοχύλι	35

Κρυώνω	36
Να	37
Μονόλογος	38
Οι Απελπισμένοι	39
Ο Τελευταίος Σκύλος	40
Ψίχουλα Ψυχής	41
Απόσταση	42
Γραφείο	43
Διαλέξαμε	45
Θάλασσα	46
Αργοπορημένος	47
Γράμμα	48
Καφενείο	49
Αυλή	51
Γειτονιά	53
Βράχια	55
Βροχή	57
Φόβοι	58
Ξημέρωμα	59
Αντάμωσαν	60
Σκόνη	61
Αντάμωσαν	62
Είμαι I	63
Πόνος III	64
Αγώνας	65
Διάολε	66
Ζούμε σε έναν κόσμο	68
Τέλος Πάντων	69
Άγχος	71
Ήττα I	72
Ακτή	73
Σκόρπιο	74
Είμαι II	75
Φωνές	76
Το βράδυ	77
Φτερά	78
Ξοδευτήκαμε	79
Έρωτας	80

Κέλυφος

Ράγισε το κέλυφος και ξεχύθηκαν οι σκέψεις
Τα συναισθήματα βρήκαν δρόμο για να βγουν.
Πρέπει να το φτιάξω.
Πρέπει να το επιδιορθώσω.
Δεν έχω τη δύναμη να τα συγκρατήσω.
Πρέπει να το επιδιορθώσω,
πρέπει να το ενισχύσω.
Δεν πρέπει να ξαναγίνει αυτό, δεν πρέπει.
Το κέλυφος είναι για να κρύβομαι μέσα του,
να περάσει ο χρόνος,
να περάσουν τα χρόνια,
να με αγκαλιάσει.

Τώρα

Όχι αύριο,
όχι σε λίγο,
όχι σήμερα,
τώρα.

Πόνος I

Ο πόνος είναι ο δρόμος μου
και τα δάκρυα το φως μου.
Οδηγούμαι από έναν ασίγηστο πόθο
να φτάσω στα άκρα τον κάθε μου φόβο.

Δεν υπάρχει λέξη ή χαρά,
δεν υπάρχει χάδι ή ματιά,
που να έχει χαράζει την ψυχή τόσο
παρά μονάχα ο πόνος.

Θλίψη

Είναι αυτή η θλίψη που κρύβεται μέσα στη ψυχή μου,
στις σκοτεινές γωνίες της καρδιάς,
κοροϊδεύει κάθε καθημερινή ευχή μου,
ξέρει ότι στο τέλος θα καταφέρει να κυριεύσει τη ματιά.

Σέρνεται και κρύβεται από το φως και το γέλιο,
βρίσκει τρόπο και επιβιώνει
και με την πρώτη ευκαιρία με το κεντρί της ματώνει
ότι καλό έρχεται να γεννηθεί,
κάθε ελπίδα, κάθε όνειρο, κάθε θετικό θεμέλιο.

Μοναξιά I

Το κακό με τη μοναξιά είναι ότι δεν μπορεί να πιεί ένα ποτήρι μαζί
μας, το καλό είναι ότι το ποτό είναι όλο δικό μας.

Μερικές φορές φεύγω από το σπίτι γιατί η μοναξιά έχει γεμίσει το
χώρο και δεν υπάρχει λίγος για εμένα

Να θυμάστε

Μαζί πήραμε την πρώτη σας ανάσα,
εμείς ακούσαμε το πρώτο σας κλάμα,
στα πρώτα βήματα εμείς ήμασταν η αφετηρία και ο προορισμός.

Μαζί γεννηθήκαμε, μαζί γελάσαμε.
Το πρώτο παιχνίδι εμείς ήμασταν,
τους πρώτους εφιάλτες μαζί τους πολεμήσαμε και νικήσαμε.

Οι ημέρες πέρασαν έγιναν μήνες,
οι μήνες φορτώθηκαν και έγιναν χρόνια,
τώρα στα χέρια σας κρατάτε το φως και την πυξίδα.

Εμείς ακούμε την ανάγκη και τα θέλω,
στο παρασκήνιο βλέπουμε της ζωής την παράσταση,
μεγαλώνουμε.

Να θυμάστε η διαδρομή σας είναι η ζωή σας,
είναι δική σας και στα χέρια σας καλώς ορισμένη.
Μην ξεχνάτε

Τάφος

Ματώσαμε τα χέρια μας να σκάβουμε τη γη,
τα νύχια μας έσπασαν
και τα μάτια μας γέμισαν λάσπη.

Μα εμείς συνεχίσαμε να σκάβουμε,
σχεδόν εμμονικά
χωρίς να μας νοιάζει η λάσπη με το αίμα μας.

Τίποτα δεν θα μας σταματούσε στον σκοπό μας,
και όταν τα χέρια κουράστηκαν,
τη θέση τους την πήρε το στόμα μπουκιά με τη μπουκιά.

Όταν τα δόντια μας έσπασαν και οι πνεύμονες γέμισαν λάσπη,
την σπρώχναμε με τα πόδια,
κερδίζαμε κάθε εκατοστό με πόνο αλλά και επιθυμία μεγάλη.

Φτάσαμε στο τέλος δίχως άλλη ανάσα,
σε πηγάδι βαθύ.
Δικό μας κατασκεύασμα,
δική μας δημιουργία.
μια μόνιμη κατοικία.

Γραμμή

Τραβάω μια γραμμή λεπτή στην ρωγμή του χρόνου, δεν είναι η ώρα
για αναμνήσεις.

Ζητάω με σύνεση λίγη ανακούφιση του πόνου, δεν είναι ώρα για να
λυγίσεις.

Περπατήσαμε παρέα όλη τη διαδρομή, σύντροφοι στην αγάπη και
τον πόνο,

τα τελευταία μέτρα θα τα διανύσεις μόνη, μέχρι εδώ ήταν για εμένα.

Χρόνος

Μετράει τα δευτερόλεπτα ο δείκτης,
μαζεύει ένα ένα τα χτυπήματα και σε χρόνια τα χτίζει.
Μετράει η καρδιά μας την απόσταση,
και πιο κοντά στον αφανισμό μας και τη λήθη μας ρίχνει.

Με ρώτησες το πρωί αν το μεσημέρι θα σε θυμάμαι,
μα δεν θυμήθηκες να ρωτήσεις αν σε αυτό το κόσμο θα είμαστε.
Με ρώτησες το βράδυ αν το πρωί θα είμαι εδώ,
αλλά δεν με ρώτησες αν το πρωί θα αγκαλιά θα κοιμόμαστε.

Μετρώντας με

Τράβα μια τζούρα,
μείνε λίγο ακόμα,
δεν έχει τέλος αυτή η ώρα,
μα κανείς στο τέλος δεν θα μείνει το χαμό να δει.

Μην γυρίζεις τη πλάτη,
δεν έφτασε η στιγμή,
τα νιάτα τελειώσαν μέσα στην οργή,
εσύ πρέπει να μείνεις όρθιος στο χαμό της ζωής.

Οράματα και εντολές,
όλα έγιναν κουρέλια και πληγές,
δεν έχεις να κρίνεις το εαυτό σου,
μετρήθηκες και βρέθηκες λειψός.

Σιωπή

Όλοι κάτι δικό σου θα ζητήσουν,
όλοι θα προσπαθήσουν να σε πείσουν,
πως εσύ είσαι από κάτω
και να μην αμφισβητείς τους από πάνω.

Εσύ να ξέρεις τις δυσκολίες πώς να διαβαίνεις,
μην τους δείχνεις ότι καταλαβαίνεις,
Μέσα σε αυτό το θόρυβο και την οχλαγωγιά
τον μεγαλύτερο πάταγο τον κάνει η σιωπή.

Πόνος II

Τον πόνο θέλω να τον νοιώθω στην ψυχή, θέλω να τον ακούω όταν
την χαράσσει.

Τον πόνο τον καλωσορίζω σαν φίλο εγγάφριο, μαζί περάσαμε τόσες
νύχτες και με άφησε άδειο.

Είμαστε ένα αλλόκοτο συμπλήρωμα από ετερόνυμα, το άδειο και το
γεμάτο συνάμα.

Του πόνου του δίνω το καλύτερο κομμάτι μου, το πιο αγνό, το πιο
αθώο, το στερνό μου.

Εσύ

Προχωράμε σε αλλαγές,
εσύ πνιγμένη στην ανάγκη σου,
στα χαρτιά και τα σχέδιά σου.
Τίποτα δεν υπάρχει να μας ενώνει.
Τίποτε δεν σταματάει να μας χωρίζει.
Εσύ λες θες να ζήσεις,
εσύ λες ότι τώρα είναι η ώρα η δική σου,
δεν αντέχεις πια το χθες,
δεν αντέχεις σε ότι είχαμε δηλώσει πίστη.

Ας είναι, προχωράμε σε αλλαγές.

Κραυγές

Κραυγές γεμάτες ένταση μέσα στο μυαλό μου τριγυρνούν
που και που κατεβαίνουν στην καρδιά,
της φωνάζουν 'χτύπα τρελά, χτύπα δυνατά'.
Κραυγές γεμάτες γιατί στο λαιμό μου σταματάνε,
την γλώσσα μου γυρεύουν να δηλώσουν πίστη,
να τις πάρει με φόρα στον αέρα να τις σκορπίσει.

Κραυγές που από τα μάτια μου αναπνέουν,
κραυγές που σου ψέλλισα,
κραυγές που μου είπες 'πάψε, μας ακούν, τι θα σκεφτούν',
κραυγές που για σένα φίμωσα.

Μπάσταρδε

Σκάσε μπάσταρδε,
μην μιλάς άλλο. Ο τόνος της φωνής σου,
οι λέξεις που φτύνεις,
με αηδιάζουν.

Σκάσε μπάσταρδε,
δεν σε μπορώ άλλο.
Μια πεταμένη γέννα είσαι,
χωρίς καμία αξία,
μια αηδία.

Σκάσε μπάσταρδε,
δεν τα ξέρεις όλα.
Όσες κολόνιες και αν βάλεις,
όσα ακριβά ρούχα και φορέσεις,
παραμένεις λεκές.

Σκάσε μπάσταρδε,
δεν μας πείθεις.
Το αφήγημα σου πρόστιχο,
σας τις λέξεις που βρωμίζεις,
μέσα στο στόμα σου

Σκάσε μπάσταρδε.

Χωρίς Τίτλο Ι

Πώς να ηρεμήσεις αυτή την ψυχή που η αντάρα την πνίγει;
Πώς να της χαλαρώσεις το βάρος και να την ανυψώσεις;
Είναι οι μέρες γεμάτες από τα σκοτάδια μου,
δεν αφήνουν περιθώριο για ένα χάδι ζεστό,
μια τρυφερή αγκαλιά και ένα φιλί στα μάτια μου.

Περπάτησα στον δρόμο που μου έλαχε με το βήμα αργό,
δεν ζήτησα να τον αλλάξω μήτε να τον απαρνηθώ.
Περπάτησα λογιάζοντας τους κινδύνους, ασπίδα να γίνω
μα τώρα άλλο δεν μπορώ,
δεν βγαίνει βήμα άλλο.

Όσες φορές με έπνιγαν τα σκοτάδια μου, σου χαμογελούσα
προσπάθησα να βγω στο φως, φαίνεται πώς δεν τα κατάφερα
πάλεψα να διαλύσω το μαύρο από την ψυχή μου αλλά πότισε
ας είναι να χαθώ μόνο εγώ.

Πού πάει ο έρωτας

Όταν ο έρωτας πεθαίνει
άραγε τι μας απομένει;
Η χαρά γίνεται πόνος
και η συντροφιά σε κάνει
να νοιώθεις τόσος μόνος.

Όταν ο έρωτας σβήνει
άραγε τι στην στάχτη αφήνει;
Η λαχτάρα γίνεται θρήνος
και θες να σκοτώσεις
αυτό που μέσα σου κρύβεις κτήνος.

Όταν ο έρωτας μας αφήνει μόνους
υπομονετικά να τον καρτερούμε,
όταν ο έρωτας αλλάζει πρόσωπο
και από αλλού μας φωνάζει,
ποια λογική μπορεί μαζί μας να τα βάλει;

Μούσα

Χωρίς να το ξέρεις σε σκέφτομαι,
φαντάζομαι το άρωμα σου την γλυκιά ματιά σου.
Χωρίς να το θες κάθε μέρα σε ερωτεύομαι
μεγαλώνοντας το ανεκπλήρωτο του φιλιού που δεν γεύομαι.

Μιλώ

Δεν μιλώ για αγάπη, έρωτα και χαρές,
αλλά για των ζωντανών τις άδειες αγκαλιές

Δεν μιλώ για θάρος, τόλμη και υπομονή,
αλλά για των μόνων την διψασμένη ψυχή.

Δεν μιλώ για γλέντια και όμορφες στιγμές,
αλλά για τους κτύπους της καρδιάς τους μόνους,
μιλώ για την κάθε φορά που το μέλι έσταζε από τις ρωγμές
στις μοναξιές μου τους άδειους χρύους δρόμους,

Μιλώ για την πρώτη φορά που ταυτιστήκαμε,
δύο καμπύλες σε ένα κρεβάτι υγρό,
για τότε που μαζί αρνηθήκαμε
αυτού του άρρωστου κόσμου τον σκοπό.

Μιλώ για τα μάτια σου που φουσκώνουν όταν γελάς
τώρα όμως δεν είσαι εδώ κοντά.
Κανένας δεν μου λέει τους έφιάλτες σου μην κοιτάς'
κανείς δεν μου λέει 'φτάνουμε ψυχή μου και πια δεν θα πονάς'.

Συναυλία

Να κάνουμε έρωτα μετά από μια συναυλία,
να είμαστε πιωμένοι, ζαλισμένοι, βρώμικοι,
να γυρίσουμε σπίτι και μέσα η μουσική να βουίζει,
να δωθούμε ο ένας στον άλλο στα σκοτεινά.
Για λίγο να αφήσουμε στην άκρη το αύριο,
να ζήσουμε το τώρα με ένταση και πάθος.
Να κάνουμε έρωτα μετά από μια συναυλία

Χωρίς Τίτλο II

Οι νύχτες ντύθηκαν με αίμα,
οι ημέρες χάθηκαν στις φλόγες,
κοίταξε! αυτές οι σκέψεις έμειναν μόνες,
κοίταξε! αυτές οι σκέψεις έχουν την μυρωδιά σου.

Συνήθεια

Συνηθίσαμε πολλά,
τον πόλεμο,
την φτώχεια,
το ψέμα,
αλλά δεν μπορέσαμε
να συνηθίσουμε τη μοναξιά.

Άγγιγμα

Άγγιξε με απαλά γιατί σπάω,
μην φοβηθείς.
Άγγιξε με με τα μάτια,
μην τραβηχτείς.
Άγγιξε με γλυκά γιατί τρομάζω,
μην κουραστείς.

Άγγιξε με πάθος και δύναμη,
άγγιξε με μέχρι να ματώσω,
άγγιξε με να σε νοιώσω.
Σκίσε τη σάρκα μου να βγει αίμα,
να ποτίσουν τα σεντόνια και η κουβέρτα.

Άγγιξε με όχι με τα χέρια σου,
αλλά με την ψυχή σου,
χαμήλωσε την να φτάσει στα βάθη μου,
άσε να σε αγκαλιάσει το σκοτάδι μου.

Άγγιξε με πάνω στο πιο φρικτό μου όνειρο,
να νοιώσω ότι δεν είμαι μόνος,
να αντιμετωπίσω τον τελευταίο μου φόβο,
σε αγαπώ και ας είναι αυτός ο τελευταίος πόνος.

Καταραμένος

Καταραμενα όλα τα 'σε αγαπώ' που προέκυψαν αλλά ποτέ δεν ήταν
για να ειπωθούν.

Καταραμένος και εγώ που τα έπνιξα μέσα μου και αντί να σωπάσουν,
θέριεψαν.

Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό κάτω από τη γλώσσα μου γυρόφερναν,
και θέλανε να βγουν να σχίσουν τα χείλη και λάγνα μου έγνεφαν,
'καταραμένος ήσουν καταραμένος θα μείνεις, μια γέννας ξέπλυμα,
μια απουσίας η αιτία'.

Καταραμένος έμεινα να στέκω στο γραφείο, γράφοντας της μοναξι-
άς μου τους στίχους,
με λόγια και δάκρυα να προσπαθώ να χρωματίσω της ζωής μου τους
άδειους τοίχους,

Καταραμένος έσυρα το χέρι μου στο φως, για μια τελευταία φορά
πως να σου το πω,
'σε αγαπώ'.

Αναζήτηση

Ρώτησα την αγάπη γιατί αργείς;
Γιατί έρχεσαι για λίγο και μετά μου φεύγεις;
Και η Αγάπη με κοίταξε με αυτά τα μάτια τα
διαπεραστικά, που φωτίζουν το μέσα σου
που κάνουν την ψυχή σου να λάμπει λευκή. 'Δεν είμαι
εδώ για να χορτάσω την ψυχή σου
δεν είμαι εδώ για να γιατρέψω τους πόνους σου.
'Έρχομαι για να σου θυμίζω ότι υπάρχουν
αλλά δεν τα έχεις καταφέρει ακόμα'.

Εγώ γύρισα σκυθρωπός στα χαρτιά μου
προσπαθώντας νευρικά να βάλω μια τάξη στο γραφείο.
Σάμπως και η τάξη αυτή θα έβαζε σε σειρά τις σκέψεις
μου και τα λόγια μου θα επέλεγε προσεκτικά.

'Άφησα για λίγο τη λογική μου στην άκρη και της απάντησα
'Γιατί;'

Γιατί δεν δίνεσαι ολοκληρωτικά στους ανθρώπους;
Γιατί δεν μας μεθάς με άρωμά σου
και δεν μας οδηγείς στους χυμούς σου;
Ποια διαστροφή σε κάνει να είσαι απόμακρη και προσιτή,
ποια άρρωστη θέληση σε κάνει να περνάς από δίπλα μου,
να σε νοιώθω αλλά να μην σε αγγίζω;
Να σε ακούω αλλά να μην σε βλέπω;
Στα λόγια από τα ζευγάρια στα πάρκα;
στα γέλια από τους ερωτευμένους
στη στάση που περιμένουν το πρωινό λεωφορείο
να πάνε στη δουλειά τους;

'Μη με ρωτάς. Εγώ απαντήσεις δεν έχω να σου δώσω,
κατάρρα και ευχή έχω μόνο να σε κεράσω'.
'Έτσι, με άφησε μόνο μου στη μέση του δωματίου,
να φοράω τα καλά μου ρούχα κρατώντας μια ομπρέλα.
Σύνελθε ψιθύρισα και κίνησα να φύγω,
να βγω έξω να πάρω τους δρόμους, να ακολουθήσω ένα σκυλί,
ένα πεινασμένο γατί.
Σήμερα θα πάω όπου υπάρχει φως
και εκεί θα σκορπίσω το σκοτάδι,

σήμερα δεν θα αφήσω στην γη ολάκερη γωνιά που δεν θα ψάξω.
Σήμερα θα βρω ό,τι μου στέρησες.
Στο δρόμο συνάντησα την ελπίδα και τη θλίψη,
δύο φίλες δυο αδερφές και με πήραν στο κατώπι.
Έδεν θα σε αφήσουμε μόνο σου, μόλις βλέπεις τη μια
τότε θα εμφανίζεται η άλλη και αυτό θα
γίνεται σε κάθε βήμα σου' μου ψιθύρισαν...

Διαδρομή

Μια αγαπημένη συνήθεια μου είναι να φαντάζομαι περιπάτους. Δημιουργώ στο μυαλό μου ένα ζεστό τοπίο και μεταφέρομαι εκεί. Συνήθως το τοπίο χρονικά τοποθετείται προς το ηλιοβασίλεμα καθώς όλα γύρω αρχίζουν να αποκτάνε τα ζεστά χρώματα του κόκκινου. Εγώ βρίσκομαι σε έναν χωματοδρομο και στα αριστερά μου κατεβαίνει μια πλαγιά με σπαρτά ολόχρυση και στα δεξιά μου είναι οι αρχές ενός δάσους, όχι πολύ πυκνό αλλά ούτε και αραιό. Πάντα στο βάθος της διαδρομής φαίνεται μια γέριχη ελιά, δεν ξέρω πώς το καταλαβαίνω αλλά το ξέρω. Η ελιά αυτή αποτελεί το στόχο της διαδρομής μου. Στην ελιά αυτή θα ξαποστάσω, όταν την φτάσω.

Κάθε διαδρομή που επιλέγω να κάνω έχει και έναν προβληματισμό, κάτι που θέλω να σκεφτώ, να αναλύσω ή να ερμηνεύσω. Συνήθως είμαι μόνος μου σε αυτές τις διαδρομές εγώ και η Φύση. Ακόμα και τώρα που γράφω αυτό το κείμενο είμαι σε έναν τέτοιο περίπατο, αυτά που γράφω είναι αυτά που βλέπω και λέω στον εαυτό μου. Μερικές φορές έχω και παρέα, μπορεί να την επiléξω τη συντροφιά μπορεί και όχι. Δεν καθορίζεται από εμένα συνειδητά πώς θα διασχίσω το μονοπάτι που βαδίζω, απλά συμβαίνει να συναντώ σε αυτό και άλλες ψυχές. Ψυχές όμορφες, εύθραυστες, ταλαιπωρημένες αλλά λαμπερές. Ορισμένες έρχονται στο κατόπι μαζί μου, ανοίγονται και ανοίγομαι. Ξεκινάμε ως δύο και σιγά σιγά η μια γεμίζει τα κενά του άλλου, σαν δύο χαμένα κομμάτια ενός παζλ που ξαναβρίσκονται και ενώνονται μετά από χρόνια και έντονη αναζήτηση.

Όλη η διαδικασία αυτής της διαδρομής μου δημιουργεί μια ζέστη στην ψυχή και μια ανακούφιση. Μια λαχτάρα να μοιραστώ με όλον τον κόσμο αγάπη, να κάτσω σιωπηλός δίπλα τους και να μου πουν τον βαθύ τους πόνο. Αυτός ο πόνος να φεύγει από μέσα τους και να έρχεται σε εμένα, όχι σαν φορτίο, όχι σαν βάρος, αλλά να τον μεταβολίσω και να τον κάνω χρώματα και μουσικές και να τον σκορπίζω πίσω. Αυτόν τον πόνο θέλω να τον αδρανοποιήσω και να τον διώξω, να τον μετατρέψω σε δύναμη και αγάπη, άλλο θλίψη να μην μπορεί να προκαλέσει. Όμως, δεν γίνεται πάντα αυτό, γιατί είναι και κάποιοι πόνοι που η ρίζα τους έχει σκάψει βαθιά την ψυχή. Αυτούς τους πόνους μόνο

να τους ακούς μπορείς και να στάξεις αγάπη μέσα τους για να τους μαράνεις, όσο μπορείς, αν μπορείς. Αν τελικά δεν μπορείς απλά να πεις μαζί θα προχωράμε δίπλα δίπλα, μαζί θα αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία.

Υπάρχουν και φορές που η διαδρομή φαίνεται ατέλειωτη. Στα μάτι φαντάζει εύκολη, ένας περίπατος όπως οι υπόλοιποι, αλλά τα βήματα βαραίνουν και σε κάθε πέτρα σκοντάφτω και πέφτω. Σκόνη γεμίζουν τα ρούχα μου, τα μαλλιά μου, το πρόσωπό μου και τα γόνατά μου ματώνουν. Ενώ δεν κουβαλάω αποσκευές νοιώθω μια πίεση στους ώμους, σαν κάποιος να θέλει να με καρφώσει στη γη να με ακινητοποιήσει. Είναι τις φορές που οι σκέψεις στο μυαλό μου τριγυρίζουν γύρω από αυτά που θέλω και δεν τολμώ να κάνω, είναι τότε που θέλω να γευτώ κάθε χυμό αλλά γλείφω άμμο. Έχω μάθει να αντιμετωπίζω αυτή την κατάσταση αλλά σίγουρα θα χάσω κάτι από τον εαυτό μου. Βγαίνω πιο λειψός πιο σακατεμένος από αυτή την διαδικασία, πιο δυνατός δεν θα το έλεγα.

Ακόμα δεν έφτασα στην ελιά
σε αγαπώ.

Σκέψεις

Ερωτεύτηκα τα σκοτάδια σου, τα βρήκα γεμάτα φως.
Δεν με τρόμαξε τίποτα από αυτό που συνάντησα,
το βρήκα όμορφο και ζεστό.
Ερωτεύτηκα τα μάτια σου, γιατί εκεί μέσα βρήκα τη γαλήνη.
Ερωτεύτηκα την ανάσα σου, μου έδωσε ρυθμό στη ζωή.
Ερωτεύτηκα να θέλω να σε ακούω, να θέλω να σε ακουμπάω,
να μην μπορώ να σε έχω.

Γράφω

Γράφω για να τα διαβάζω.

Γράφω για να τα διαβάζεις.

Δεν ξέρω τι καταλαβαίνω από αυτά

Δεν ξέρω τι καταλαβαίνεις από αυτά.

Και αν

Και αν μέχρι εδώ φτάνει;
τόσο μπορεί, τι να γίνει.

Και αν ήταν διαφορετικό;
τι θα μπορούσε να είχε αλλάξει.

Ίσως να μην έχτιζε καταφύγια
και να έχτιζε σχέσεις.

Ίσως να μην μπορούσε να τον ελέγξει
αλλά και πάλι τι νόημα θα είχε.

Στο τέλος δεν ξέρει τι αγαπάει
τι ερωτεύεται,
τι ζητάει.

Φοβάται ότι είναι το λάθος,
φοβάται ότι είναι χαλασμένος.
Φοβάται ότι τα χάνει.

Και αν μπορούσε έτσι να τα τελειώσει ολά;

Κοχύλι

Κοχύλι στο βυθό μια ήρεμης θάλασσας,
βυθισμένο μέσα στη σιωπή,
χωμένο ακίνητο στην άμμο.

Κοχύλι που έπρεπε να είναι πουλί
να γυρνάει από τόπο σε τόπο
να μας μετράει από ψηλά.

Κοχύλι, γιατί είσαι σαν τα χείλη τα σφιγμένα;
τι έχεις δει και δεν μου ανοίγεις και σε εμένα;

Κοχύλι δεν κουβαλάω φωτιά μηδε μαχαίρι
τρυφερά θα σε πιάσω
γλυκά θα σε παίζω με το χέρι

Κοχύλι, γιατί σκάβεις να χωθείς πιο βαθιά;
τι σε φοβίζει και από εμένα και φεύγεις μακριά

Κοχύλι, εδώ θα μείνω να περιμένω
ένας βράχος γεμάτος ζωή.

Κρυώνω

Κρυώνω, αλλά όχι έτσι όπως νομίζεις. Δεν είναι το ψυχρός που υπάρχει μήδε τα ρούχα φτάνει που φοράω.

Κρυώνω, και δεν πρόκειται να ζεσταθώ. Πανωφόρι να με ζεστάνει δεν υπάρχει μήδε σόμπα δίπλα της να κουρνιάσω.

Κρυώνω

Να

Να δουλεύω συνέχεια,
να πάρω ρούχα,
να πάρω σπίτια,
να πάρω αυτοκινητά,
να πάρω κοσμήματα,
να πάρω δόξα,
να πεθάνω μόνος,
να πεθάνω ανέραστος,
να ζήσω άψυχος,
να ζήσω μόνος.

Μονόλογος

Έρθα.
Λέω να ξαπλώσω στο ντιβάνι
να ανοίξω την ψυχή μου
να βγει η αβυσσος
μπορεί να σε καταπιει
αλλά και πάλι
τουλάχιστον δεν θα είμαι μονος,
λικερ θα κεράσεις;
μαστιχα λικερ ναι θα ηθελα,
την ειχες στο ψυγείο;
είναι καλύτερη παγωμενη,
να ειχαμε και λιγη γραβιερα,
ετσι για το γαμώτο
ενα τσιγαρο στριφτο.
Πιανεις λιγο το κερι;
Αυτος ο πινακας τι δειχνει;
ποια καταστροφη;
αυτη που δεν εχει ερθει ε;
τον εχεις χρονια;
Ωραιο εισαι εδω,
η θεα στο μπαλκονι πως είναι;
οι γειτονες καλοι ρουφιανοι;
Χριστιανοι σωστοι φανταζομαι
δερνουν τις κορες τους
τις γυναικες τους
και ολοι μαζί την Κυριακή εκκλησια
Δροσια εχεις
Τι λεγαμε;
Να κατσω τελικα στο ντιβάνι
ή είναι αργά;
Καλα θα περιμένω να συμμαζεψεις

Οι Απελπισμένοι

Οι απελπισμένοι δεν μιλανε μεταξύ τους
σκυφτοι σερνουν το φορτιο τους.
Οι απελπισμένοι μιλάνε με το μεσα τους
εκει φωναζουν, εκει ουρλιάζουν.
Οι απελπισμενοι καποιες φορες σκονταφτουν
ο ενας πανω στον αλλο.
Οι απελπισμένοι οταν βρεθουν
κρατιούνται απο το χερι.
Οι απελπισμενοι από μονάδα γινονται μαζα
από ανυπαρξια γινονται παλμος.
Τοτε οι απελπισμενοι αποκτάνε ελπιδα
και στα ματια μπορούν να ειδωθουν.

Ο Τελευταίος Σκύλος

Και κάπως έτσι σώπασαν όλα.
Τα αυτοκίνητα σταμάτησαν,
οι δρόμοι χορταριάσανε,
τα πλοια σκουριάζουν ακίνητα
και τα κτίρια χάσκουν κενά.

Και κάπως έτσι ο αέρας καθάρισε,
τα ζώα θριάμβευσαν,
τα έντομα αυξήθηκαν,
η φύση ανέπνευσε.

Και κάπως έτσι πέθανε
ο τελευταίος ήμερος σκύλος
και μαζί με αυτόν
και η αγάπη.

Ψίχουλα Ψυχής

Έκατσα στην άκρη από το παγκάκι
πόσα ζευγάρια να έκατσαν εδώ;
πόσοι όρκοι που πατήθηκαν, να δοθηκαν
Το δέντρο απεναντι θέλει ποτισμα
και ο θαμνος περιποίηση.
Ο ηχος από τα αμαξια
δεν με αφήνει να ακούσω τα πουλια.
Το περιπτερο απεναντι τι παγωτα να εχει
ισως παρω ενα παγωμενο νερο.
Ποσες μοναχες ψυχες να έκατσαν εδω;
Αραγε πηραν τις αποφασεις τους.
Θλιβερές οι πολυκατοικίες γυρω μου
σαν πολλά τεράστια ματια
να με παρακολουθούν.
Και αυτές οι είσοδοί τους
σαν στοματα ετοιμα να ξερασουν
μαυρο και γκρι στις ψυχες μας.
Μαλλον επρεπε να παρω παγωτο
το ζηλεψα απο τα μικρα εδω διπλα,
Παιδική χαρά είναι αυτό;
Περισσότερο ως παιδικη απογνώση
μοιάζει
Στοιβαγμενα σιδερενια σκουριασμενα
παιχνιδια
Μια τραμπαλα σπασμενη
Μια κουνια κομμενη
Χωρος γεματος πετρες
Ξεβαμμενα ολα και στενάχωρα
αλλα τα μικρα παιζουν
τοση χαρα.
Κουλούρι θα παρω και νερο
ωστε τα ψιχουλα να τα μαζεψουν
τα μυρμηγκια και τα περιστερια
τα πετουμενα και αυτα που σερνονται.
Τι ωρα πηγε
ωρα να φυγω, αργησα.
Δεν εχω τιποτα να αφησω στο παγκάκι
μόνο λιγα ψιχουλα ψυχης.

Απόσταση

Έχουμε διανύσει μια απόσταση,
δεν ξερω αν είμαστε στην μεση
ή στο τέλος.
Σίγουρα δεν είμαστε στην αρχη.
Μας ακολουθεί πιστά η μνημη
καθε λαθους,
καθε νικη που νομίζαμε οτι
κατακτήσαμε,
αλλά τίποτα δεν δείχνει
πού θα φτάσουμε,
ούτε αν είναι αρκετό.

Έχουμε διανυσει μια αποσταση,
καποια κομματια της με παρεα
καποια μονοι μας.
Στα επομενα βηματα μας
δεν ξερουμε ποιος θα μας
κραταει συντροφια,
ποιος θα μας κυνηγαει
τι θα συμβει.

Έχουμε διανύσει μια απόσταση,
μας ευχηθηκαν μεγάλη να είναι
αλλά όχι πόσο.
Μας καμάρωσαν στα πρωτα βηματα
και μας αφησαν μόνους.
Μας εδειξαν το δρόμο
και εμειναν πισω.

Έχουμε διανυσει μια απόσταση,
πίσω δεν μπορούμε να γυρίσουμε
πιο σοφοί δεν ξερω αν γίναμε
αλλα σιγουρα δεν μπορούμε
να πουμε οτι ζησαμε

Γραφείο

Άνοιξε την πόρτα
το γνωστό τρίξιμο.
Μάσησε και εφτυσε μια καλημέρα
και όποιος άκουσε,
δεν τον ενοιαζε αν απάντησαν,
αν δεν απάντησαν, από μέσα του
έλεγε να πατε να γαμηθείτε.
Ένα
Δύο
Τρία
Τέσσερα
Πέντε
Έξι
Επτά
βήματα και έφτασε στο γραφείο του.
Πρώτος αριθμός, σημαδιακό.
Άφησε τα πράγματά του,
έβγαλε τον υπολογιστή,
το ποντίκι,
σύνδεσε τις οθόνες
και όσο περίμενε να μπουτάρει ο υπολογιστής
πήρε το μπουκάλι του
να το γεμίσει στον ψύκτη.
Περνώντας απο τα κλιματιστικά
είδε οτι τα ειχαν κλειστά.
Μαλάκες που κρυώνουν σκέφτηκε
τα άναψε όλα στους 19 βαθμούς.
Να πάνε να γαμηθούν αν κρυώνουν
να ντυθούν καλύτερα
τι να κάνω εγώ;
να βγάλω το δέρμα μου
να είμαι γυμνός με την πούτσα έξω;
Πάει στον διάδρομο που είναι ο ψυκτης
και μέσα του εύχεται μην συναντήσει
κανέναν.
Ούτε καφέ δεν έχει πιει ακόμα
και τον περιμένει μια συναρπαστική ημέρα
να επαναλάβει μονότονα με ακρίβεια την

καθημερινή ρουτίνα του.

Να περιμένει να τελειώσει η βάρδιά του
να μαζεύει τα πράγματα του όπως όπως
μέσα στη τσάντα

να σηκώνει να φτύσει ένα καλή συνέχεια
και να φύγει, να παει να συνεχίσει να
πεθαίνει στο σπίτι του.

Διαλέξαμε

Διαλέξαμε τα σκοτάδια μας,
τα ντύσαμε με δικαιολογίες
και τα αγκαλιάσαμε.
Με περισσή σπουδή
και υπέρμετρη προθυμία
σβήσαμε κάθε αχτίδα
θάψαμε κάθε ελπίδα
και στο τέλος περιμέναμε.

Θάλασσα

Είναι η ψυχή μια θάλασσα
με φουρτούνες και κύματα.
Αβαθή σημεία που κολλάς
Βαθιά σημεία που πνίγεσαι

Είναι η ψυχή μια θάλασσα
γεμάτη ζωή και αρώματα.
Έτοιμη να αγκαλιάσει
Έτοιμη να νανουρίσει

Είναι η ψυχή μια θάλασσα
αλμυρή από τα δάκρυα
γλυκιά από την αγάπη
δροσερή από τη χαρά

Αργοπορημένος

Έφτασα λίγο αργοπορημένος,
αλλά δεν πίστευα ότι θα είχε τελειώσει.
Μπήκα βιαστικά μέσα στο σπίτι,
πέταξα το σακάκι όπως όπως
πάνω στην πολυθρόνα και
άρχισα να ψαχνω τα δωμάτια
να σε βρω.
Μύριζα ακόμα τον καπνό από
το τσιγάρο σου
και το άρωμα σου ήταν έντονο παντού.
Σε φώναξα, δεν άκουσα απάντηση.
Βγήκα στο μπαλκόνι δεν ήσουν στην
θέση σου.
Κοίταξα παντού,
κατέβηκα κάτω στο πεζοδρόμιο,
ρώτησα στο ψιλακατζίδικο που
αγοράζαμε τα τσιγάρα,
ρώτησα στην πιάτσα των ταξι
κανένας δεν σε είχε δει
κανένας δεν σε ήξερε.
Άραγε υπάρχουν ή είναι μια
φαντασίωση μου;
Γύρισα πίσω.
Βυθίστηκα στον καναπέ και περίμενα,
δεν μπορεί να κάνω λάθος.
Πόσο άργησα; δεκα λεπτά , μια ώρα
όχι μια ζωή.
Φοβάμαι να συνηθίσω να περιμένω
φοβάμαι να περιμένω μόνος.

Γράμμα

Γραφω για να βρω την αληθεια;
Γράφω για να βρω εμένα;
Γράφω γιατι δεν μπορώ να φωνάξω,
να σχίσω τα πνευμόνια μου
λέγοντας όλα όσα με πνίγουν.
Βάζω τις λέξεις στη σειρά
ελπίζοντας να μπορέσω να θρηνήσω
για ότι φοβήθηκα και δεν τόλμησα,
επιλέγω τις λέξεις για να βρω
μαλλον το θάρρος και να επαναλάβω
να το πιστεψω ότι έστειλα να θαφτεί.
Σου έστειλα ένα γραμμα
δεν ξερω αν το διαβασες
δεν ξερω αν στο εδωσαν
αλλα εκει μεσα με εκλεισα
και περιμενα μια ευκαιρια να
με δεις να με διαβασεις
και μετα να σβησω όπως το κερι
σε δωματιο εραστων που χωρισαν
Σου εστειλα ενα γραμμα
ξεκινουμε με εμας και τελειωνε
με παντα.
Πόνεσα για να το γραψω αλλα άξιζε
η καθε λεξη το καθε κομμα, δεν εβαλα
τελειες γιατι δεν ηθελα να υπαρχει το
τελος μεσα σε αυτο το γραμμα.

Καφενείο

Ξέρουμε τα πάντα αλλά όχι εμάς,
έχουμε για όλους να πούμε έναν λόγο
αλλά δεν είμαστε έτοιμοι να
ακούσουμε κάτι που να μας
τσιμπάει.
Είμαι στο καφενείο,
προσπαθώ να συγκρατήσω τη σκέψη μου
προσηλωμένη σε αυτό που με βασανίζει.
Νωχελικά μου φέρνει τον καφέ
ο σερβιτόρος.
Λερωμένο είναι το ποτήρι του νερού,
αλλά δεν έχω κουράγιο να του πω
να μου φέρει άλλο.
Δίπλα μου δύο γυναίκες συζητάνε,
μιλάνε για τις φίλες τους ή τις
γνωστές τους, δεν μπορώ να καταλάβω.
Είναι παθιασμένες να πουν τα νέα
που ξέρουν.
Παραδίπλα μια παρέα αντρών. Συζητάνε έντονα
για τα πολιτικά, πού και πού αναφέρονται
στα αθλητικά.
Εγώ κοιτάω εμμονικά μια μυρμηγκοφωλιά. Τέλεια
οργάνωση, σταθερός ρυθμός, ασταμάτητη εργασία.
Θα ήθελα για μια στιγμή να μπορούσα
να ήμουν μέλος της ομάδας τους.
Όλα θα ήταν μεγαλύτερα, θα είχα μικρότερες ανάγκες
και δεν θα βασιζόμουν στους ανθρώπους.
Σιγά σιγά το μυαλό μου επικεντρώνεται πάλι στους άντρες.
Μιλάνε απαξιωτικά ο ένας στον άλλο προσπαθούν να
επιβληθούν, λες και αυτό θα τους λύσει όλα τα προβλήματα.
Λες και θα γυρίσουν σπιτι νικητές και θα
έχουν εξασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά τους.
Πόση χαμένη ενέργεια, μα πόση.
Ο καφές μισιαχός και καμένος. Κρίμα.
Δύο ρουφηξιές και δεν τις φχαριστήθηκα. Κρίμα.
Σηκώνομαι.
Αφήνω τα κέρματα στο τραπέζι να πέσουν, κάνουν θόρυβο.
Όρθιος, βιαστικά πίνω από το λερωμένο ποτήρι νερό, χλιαρό.

Μαζεύω τα πράγματά μου και ξεκινώ τον κατήφορο προς την αγορά,
να προλάβω να πάρω ένα δύο πράγματα για το βραδινό δείπνο.

Αυλή

Βάλε να ψήνεται ένας καφές,
ένα ποτήρι κρύο νερό
και φέρε τα τσιγάρα να κάτσουμε να τα πούμε.
Δεν θα μιλήσουμε για δύσκολα
ούτε για εύκολα,
απλά θα συζητήσουμε αφήνοντας τον ήλιο
να μας ζεσταίνει με την ματιά του.
Πού θες να κάτσουμε;
έξω στην αυλή;
Πάω να πάρω τα μαξιλάρια για τις καρέκλες,
να είμαστε άνετα.
Άσε μέσα τα ρολόγια και τα κινητά,
δεν θέλω να έχουμε τον χρόνο δίπλα μας.
Έλα κάτσε εδώ δίπλα μου,
να είμαστε κοντά στην τριανταφυλλιά
να μας κεράσει άρωμα και ομορφιά.
Καιρό έχουμε να βρεθούμε ε;
Δεν άλλαξες καθόλου, δεν γέρασες,
δεν αλλοιώθηκες.
Πέρασα αρκετές φορές έξω από το σπίτι,
πάντα σφαλιστό ήταν.
Αγριόχορτα είχε ο κήπος σου,
δεν άκουγα ούτε μουσική ούτε θόρυβο.
Είδα ότι οι λογαριασμοί στην καγκελόπορτα
είχαν μαζευτεί είχαν σβηστεί από τον ήλιο,
είχαν σκονιστεί και διαλυθεί από τη βροχή.
Ωραίο χαρμάνι έχει αυτός ο καφές, από πού τον
πήρες, δυνατό το καϊμάκι του όπως μου αρέσει.
Έλα να σου δώσω φωτιά, πάρε αργή τζούρα
δεν μας βιάζει κάτι τώρα. Ξέχασες; τον αφήσαμε
τον χρόνο μέσα στο σπίτι. Μετράει αλλά δεν
είναι κανένας να τον κοιτάει. Ξεφύγαμε.
Λένε ότι τα φυτά όσο τους μιλάς σε ακούνε
και ανταποδίδουν την αγάπη τους, εσύ
πρέπει να τα αγαπάς πολύ βλέποντας πόσο
όμορφα σε ανταμείβουν με τις μυρουδιές και τα
χρώματα τους.
Είχα δουλειές, πολλές. Όλες ήταν σημαντικές,

είχαν σκοπό. Κατανάλωναν τον χρόνο και έπαυαν
τις σκέψεις μου. Μια ανάσα το πρωί και μια εκπνοή
το βράδυ και άντε πάλι από την αρχή.
Είχα δουλειές, πολλές. Δεν σταματούσαν, ποτέ δεν σταμάτησαν
συνέχεια προέκυπτε και κάτι άλλο, συνέχεια
έπρεπε να θυσιάσω και κάτι περισσότερο.
Τι έγινε και δεν έχω τώρα;
Απλά είπα δεν είναι δουλειά μου να έχω πολλές δουλειές.
Χάρηκα που γύρισες.
Πώς πέρασες εκεί που ήσουν; σε πρόσεχαν; είδες νέα πρόσωπα;
Το ξέρω ότι τίποτα δεν συγκρίνεται με εδώ,
αλλά το ξέρεις όταν το χάνεις. Το χάνεις όμως ή το αφήνεις;
Αυτό δεν έχω καταλάβει ακόμα.
Θες να κάτσουμε εδώ μέχρι το βράδυ; Να δούμε πώς είναι τη
νύχτα ο ουρανός από την αυλή; Χαίρομαι.

Γειτονιά

Ακολουθήσα το δρόμο,
τόσα χρόνια στην γειτονία
ποτέ δεν είχα πάει από εδώ.
Ο φούρνος, το ψιλικατζίδικο,
το μανάβικο και το περίπτερο
είναι από την άλλη μεριά.
Σήμερα βγήκα απλά για
να περπατήσω.
Δεν το είχα κάνει άλλη φορά,
για αυτό αποφάσισα να μην
ακολουθήσω τις γνωστές μου
διαδρομές.
Έστριψα από την άλλη μεριά.
Ούτε με το αμάξι είχα περάσει από εκεί,
πώς να περάσω άλλωστε σε ένα τόσο
μικρό στενό; δεν έχει θέση για να
παρκάρω εδώ.
Μόνο αυλές βλέπω, δέντρα με καρπούς
και στην ασφαλτο κατω σημάδια από
κιμωλία.
Εδώ είναι που παίζουν τα μικρά το κουτσό,
το κρυφτό, τα πλακάκια και το κυνηγητό.
Από εδώ λοιπόν ακούγονται κάθε απόγευμα
όλες αυτές οι παιδικές φωνές.
Εδώ είναι το κέντρο της χαράς και της εξερεύνησης.
Οι αυλές μικρές, αλλά γεμάτες.
Ένα στρογγυλό τραπέζι, τέσσερις πλαστικές καρέκλες,
ένα ποδήλατο παρατημένο και δύο μπάλες.
Μια κληματαριά για τον ίσκιο όταν πίνεις τον καφέ σου
και φιδάκια γύρω γύρω για τα κουνούπια.
Πόσο παράτερες φαίνονται με τις πολυκατοικίες που τις κοιτάνε
αφ' υψηλού.
Πόσο πνιγμένες φαίνονται μέσα σε αυτό το τσιμέντο,
για πόσα έντομα είναι η όασή τους μέσα σε αυτό
το σκληνικό.
Βαδίζω αργά, δεν με πιέζει κάτι να φτάσω κάπου
σε συγκεκριμένο χρόνο.
Όπως είχε πει και ο ποιητής η διαδρομή έχει σημασία,

έτσι και εγώ χωρίς να έχω προορισμό
διασκεδάζω τις σκέψεις μου με την διαδρομή.
Θα ήθελα να μένω σε ένα τέτοιο σπίτι,
με την μικρή αυλή,
με τα φυτά μου, νοητικά μακριά από τους ανθρώπους.
Μια φυσαλίδα ασφάλειας από τον κόσμο θα ήταν
η αυλή.
Ο δρόμος χωρίζεται στα δύο,
μια ανηφόρα και μια κατηφόρα.
Το ίδιο τοπίο.
Αποφασίζω να πάω προς την ανηφόρα,
δεν ξέρω, ίσως πιο ψηλά να βρω ένα σημείο
να κάτσω. Να δω λίγο τη θέα. Θέα από τσιμέντο
αλλά και έτσι θα έχω ορίζοντα. Θα ανοίξει το μάτι
θα απλωθεί το μυαλό σε ανοιχτοσιά και όχι στο
απέναντι μπαλκόνι που έχει γίνει πλυσταριό και αποθήκη.
Δεν θα στριμωχτεί και δεν περιοριστεί από τοίχους,
θα τους δει από πάνω.
Ίσως να νιώσω λίγο όπως τα πετούμενα πώς μας κοιτάνε,
άραγε μας λυπούνται; άραγε μιλάνε για εμάς και λένε
μα πώς μπορούν να επιβιώνουν έτσι.
Ξέρουμε ότι υπάρχει ο ήλιος όχι γιατί τον βλέπουμε
αλλά γιατί βλέπουμε το φως του. Αν τον αντικαταστήσουν
με μια μεγάλη λάμπα,
δε νομίζω να καταλάβουμε διαφορά.
Θα σηκωνόμαστε όταν την ανάβουν να πλυθούμε,
να ετοιμάσουμε τα παιδιά, να τα αφήσουμε στο σχολείο,
να πάμε στη δουλειά και μετά όταν αρχίζουν να τη σβήνουν
θα γυρνάμε πίσω στα σπίτια μας. Αν την κρατήσουν
περισσότερο ανοιχτή για να δουλέψουμε περισσότερο
δεν θα παραπονεθούμε, δεν θα βαρυγχομήσουμε απλά θα το
δεχτούμε. Ε τι να κάνουμε τώρα;
Ωραία είναι εδώ ψηλά, μοναχικά αλλά ωραία.
Μεγάλη τελικά είναι η πόλη μας, γεμάτη κάθε είδους οικοδόμημα,
γεμάτη μέταλλο και μπετόν.
Το αεράκι που νοιώθω δεν το ένιωθα όσο ήμουν κάτω,
δεν θα μπορούσε να διαπεράσει όλο αυτό το δάσος από κτήρια.
Να ξαναέρθω εδώ,
να το θυμηθώ,
μην το λησμονήσω όπως τόσα που έμαθα εύκολα να λησμονώ.

Βράχια

Περπάτησα πολύ.
Έφτασα στην άκρη του λιμανιού,
άτιμος αυτός ο ήλιος
αλλά τουλάχιστον είναι η αλμύρα
που στεγνώνει τα χείλη
και δίνει λίγο γεύση.
Ήρεμη σήμερα είναι, όχι
ο χαμός των προηγούμενων ημερών.
Πάλευε μάταια να σπάσει το μπετον
επίμονα, άλλες φορές δυνατά,
άλλες φορές γλυκά, όπως
παλεύουμε να ηρεμήσουμε το ανάγλυφο
της ψυχής μας.
Νύχτα και ημέρα δεν σταματάει
ο άνεμος πολλές φορές είναι ο
σύμμαχος της.
Τι είναι αυτά που φαίνονται στο βάθος;
Καίχια μάλλον
φεύγουν για τα ανοιχτά,
άραγε πάνε να ψαρέψουν;
άραγες πάνε σε κάποια κρυφή παραλία;
Ωραία θα ήταν να ήμουν μέσα σε κάποιο
σίγουρα θα μπορούσα να δω
διαφορετικά τα πράγματα
τόσο μπλε γύρω μου θα βοηθούσε.
Έφτασα στα βράχια,
να βρω κάπου να έχει ίσchio
να μην έχει σκουπίδια
να μπορέσω να κάτσω
να είμαι κρυμμένος από τα βλέμματα
και τους περαστικούς.
Το βιβλίο μου το έχω μαζί μου;
ανεπαίσθητα προσπαθώ να το νιώσω
μεσα στη τσάντα που κουβαλάω,
ναι εδώ είναι, νοιώθω τις γωνίες
του να πιέζουν την πλάτη.
Εδώ φαίνεται είναι ωραία,
ίσchio έχει, κρυμμένος είμαι

και έχει σανίδια για να κάτσω.
Ίσως το βράδυ κάποια παιδιά έρχονται εδώ
ή να ψαρέψουν ή να κάτσουν να βλέπουν
το πέλαγος και κρυφά να καπνίζουν.
Μπορεί και όλα αυτά.
Εδώ δεν με φτάνει το κύμα,
αλλά με δροσίζει η ανάσα του.
Σελίδα 1 η αρχή,
η τοποθέτηση, η υπόσχεση.
Όπως στις ανθρώπινες σχέσεις,
μια αρχή, μια υπόσχεση,
ένα νέο κεφάλαιο και ένα
τελευταίο, ο επίλογος.
Καιρό έχω να δω γλάρους
τώρα τους χαζεύω.
Μου φαίνεται θα κάτσω εδώ
μέχρι να δω το ηλιοβασίλεμα,
ένα φυσικό φαινόμενο που μαγνητίζει
τους ανθρώπους και τους ερωτευμένους.
Παράξενο είδος ο άνθρωπος,
τόση δύναμη κουβαλάει
και τόσο αποφασισμένος να μην την
χρησιμοποιήσει.
Προσπαθεί να κάνει
τα πάντα ώστε να καταστρέψει
αυτό που τον ζει. Προσπαθεί
να εξαντλήσει τις δυνάμεις του
για την καταστροφή του.
Άλλωστε έτσι δεν κάνουμε και εμείς κάθε ημέρα
λίγο λίγο.
Ίσως έρθω και το χάραμα εδώ,
θα είναι ωραία, αν προλάβω.

Βροχή

Και ύστερα έπιασε βροχή,
προσπάθησα να βρω κάπου να
προστατευτώ αλλά μάταια.
Ο κόσμος είχε ήδη στριμωχτεί
κάτω από τέντες,
μέσα σε εισόδους πολυκατοικιών.
Βρεγμένες μάσκες,
χλωτισμένα γυαλιά,
ξεβαμένα πρόσωπα,
ανήσυχα ότι δεν θα πρόλάβουν.
Η βροχή τους είναι εμπόδιο.
Η βροχή τους καταστρέφει την εικόνα,
τα πουκάμισα,
τα παντελόνια,
τα φορέματα,
τα παπούτσια,
τις τσάντες, τα μαλλιά,
τα σακάκια.
Η βροχή για αυτούς είναι πρόβλημα,
οι χείμαροι στα πεζοδρόμια,
τα σκουπίδια σύγχρονα караβάκια,
αρμενίζουν μόνα τους πλέον στους δρόμους.
Κοίταξα ψηλά,
κλειστοί οι ουρανοί,
όπως οι καρδιές ημών που τρέχουμε
να προστατευτούμε.
Μία στάλα δεν έχει δύναμη,
δύο στάλες δεν έχουν δύναμη,
χιλιάδες στάλες και γκρεμίστηκε η εικόνα μας.
Σταμάτησαν το χρόνο.
Άλλαξαν τους προορισμούς.
Ανέτρεψαν τα σχέδια της ημέρας.
Καθόρισαν νέα σχέδια.
Βρήκα απάγκιο κάπου,
θα μπορώ από εδώ να χαζεύω τη φύση
να παλεύει με το τσιμέντο,
να διορθώνει τον άνθρωπο.
Όσπου να βαρεθεί και να μας αφήσει.

Φόβοι

Τι κάνεις εκεί;
Παίζω με τους φόβους μου,
τους έχω μαζέψει όλους,
μικρούς και μεγάλους.
Τους δίνω να δοκιμάσουν
λίγο από εμένα,
να με καταναλώσουν.
Θα συμφιλιωθείς μαζί τους;
Δεν θα γίνουμε φίλοι ποτέ,
σύντροφοι είναι στη ζωή μου,
σύντροφοι που δεν ζήτησα,
αλλά εγώ τους κάλεσα.
Εγώ τους ταΐζω, εγώ τους μεγαλώνω,
εγώ τους διώχνω και μετά τους μαζεύω.
Δεν θες να τους αντιμετωπίσεις;
Κάθε ημέρα αναμετρίεμαι μαζί τους,
άλλοτε χάνω άλλοτε κερδίζω,
μα πάντα το βράδυ πρέπει τις πληγές μου
να επουλώσω με ελπίδα ότι δεν
θα είναι δίπλα μου.
Σαν το πρωινό φως που σε ξυπνάει
μέσα από τις γρίλιες,
και σε χαιδεύει απαλά,
έτσι και αυτοί έρχονται και
ψιθυρίζουν γλυκά στο αυτί μου
έδώ είμαστε, όλοι'.

Ξημέρωμα

Πώς κοιμάσαι τα βράδια;
Περιμένω να ξημερώσει
Και όταν ξημερώσει;
Αποφασίζω ότι δεν θα έρθει
Ποιος δεν θα έρθει;
Ο γλυκός ο ύπνος
και τότε έρχεται η εξάντληση
να με σβήσει για να μπορέσει
να με έχει δική της
σε λίγες ώρες πάλι.

Αντάμωσαν

Ανταμωσαν οι ψυχες μας μεσα στο πλήθος
δυο κουρασμένες φωτιες νικημένες από το ψύχος.
Αντάμωσαν οι καρδιές μας μέσα στο χάος
δύο σπασμένες χορδές να πάλλονται με πάθος.

Εγώ πιο μόνος από τους μόνους,
εσύ πιο μόνη από τους μόνους,
δρόμοι χωριστοί,
με κοινούς πόνους.

Τράβα την κουρτίνα να μπει το φως,
έπαψε πλέον να ζει εδώ μέσα ο καημός.
Έφυγε ο φόβος, μίκρυνε το κενό.
Άσε τον ήλιο να ζεστάνει τα πρόσωπά μας
να λιώσει σαν χιόνι του καλοκαιριού.

Αντάμωσαν οι ψυχές μας στο πλήθος
δύο διψασμένες πηγές που σταμάτησαν το χρόνο.
Αντάμωσαν οι καρδιές μας και έφυγε η πίκρα
συντονισμένοι κτύποι, έσβησε η δίψα.

Τράβα την κουρτίνα με μπει ουρανός,
κράτα με σφιχτά σαν να μην υπάρχει γυρισμός.
Δεν είμαι πια μόνος, δεν με αγγίζει ο πόνος
Δεν είσαι πια μόνη, δεν σε αγγίζει ο φόβος.

Σκόνη

Ίσως γράψω κάτι,
ίσως πάλι να πάω μια βόλτα.
Χρειάζεται μια διέξοδος όλη αυτή
η αντάρα.
Πόσα τελικά να θέλουμε να πούμε,
πόσα τελικά να θέλουμε να κάνουμε
και να μένουν μέσα μας.
Χρειάστηκαν χρόνια να με καταστρέψω,
αλλά η επιμονή
η υπομονή
που έδειξα αξίζουν ένα βραβείο.
Σταθερά, λίγο λίγο, κομμάτι κομμάτι
έκοβα και νέκρωνα κάτι από εμένα
ως το τέλος να μείνω ένα
σύννεφο από σκόνη.
Θα πάω να κάτσω παντού,
πάνω στα έπιπλα,
στην τηλεόραση,
στις φωτογραφίες με τα χαμόγελα,
στο πάτωμα,
στο σοβατεπί,
στις κουρτίνες και στα καλά σερβίτσια.
Θα μπαίνει ο άνεμος από τα
παράθυρα και θα στροβιλίζομαι
θα σηκώνομαι και θα ακουμπάω παντού.
Κάθε κόκκος σκόνης θα είναι κάτι
από εμένα.
Αν βαρεθώ θα βγω από το παράθυρο,
θα ταξιδέψω,
θα πετάξω ψηλά.
Θα με καθαρίζουν και πάλι εκεί
θα είμαι εγώ.
Επίμονος.

Αντάμωσαν

Πάντα τακτοποιώ τα πράγματα μου.
Τα στοιχίζω.
Τα βάζω σε σειρά.
Ούτε εκατοστό παραπέρα.
Τα ρούχα στοιχισμένα,
τα παπούτσια στην ευθεία,
το γραφείο οργανωμένο.
Όλα μετριοούνται με χρόνο.
Πόσο χρόνο χρειάζεται να φτιάξω πρωινό,
πόση ώρα έχω να το φάω,
πόσο χρόνο χρειάζεται να πάω στη δουλειά,
πόση ώρα διάλειμμα έχω.
Όλα είναι χρόνος.
Η ζωή χωρισμένη σε χρονικά τμήματα,
ευθύγραμμη και αυτά,
στοιχισμένα.
Το μόνο που ξεφεύγει είναι οι σκέψεις,
δεν τις τιθασεύεις αυτές.
Εκεί που λες ότι έχεις το πάνω χέρι,
εκεί που λες ότι έχεις συγκροτηθεί,
εκεί είναι που έρχεται,
μια μικρή,
μια αιχμηρή,
αδύναμη σκέψη και σου χαλάει την οργάνωση.
Άντε από την αρχή πάλι,
άντε να βάλεις σε τάξη το μέσα σου.
Τα ρούχα είναι στοιχισμένα;
Τα παπούτσια είναι στην ευθεία;
Το γραφείο είναι οργανωμένο;
Έχω αρκετό χρόνο να φτιάξω το πρωινό;
Έχω αρκετό χρόνο να υπολογίσω πόσο
χρόνο έχω να ζήσω ακόμα;

Είμαι I

Είμαι η αλήθεια που ξεχνιέται κάθε φορά
βολικός σε μια γωνιά
χωρίς να ζητάω πολλά
Είμαι το άλλο σου μισό αυτό που μισείς πιο πολύ
και θες να το δεις σακαταμένο στο δρομο νεκρό
Είμαι ο πιο πιστός σου σκύλος που αφήνεις νηστικό.

Είμαι η αντάρα που τρέφει στα στήθια σου
αυτός που φοβάσαι να θυμηθείς
Είμαι η πιο πρόστυχη σκέψη σου που σε κάνει
να νοιωθεις ντροπή
Είμαι το παιδί που δεν πρόλαβε να μεγαλώσει
που του ζήτησες να γεννηθεί γερασμένος
Είμαι ο ενοχλητικός περαστικός που του εύχεσαι
ψόφος καλός
Είμαι η ευχή που κάνεις λίγο πριν κοιμηθείς
και φτύνεις το πρωί με τον καφέ
Είμαι ο μπάσταρδος αδερφός σου
ο ανεπιθύμητος στο οικογενειακό τραπέζι.
Είμαι ότι ζήτησες να είμαι
Είμαι ότι ευχήθηκες να γίνεις
Είμαι ότι χρειάστηκε να γινω

Πόνος III

Κάνε τον πόνο να φύγει
μην τον κρατάς άλλο μαζί μου.
Κάνε τον πόνο να με ξεχάσει
έζησα πολύ μαζί του,
γράφτηκε στην ψυχή μου.

Πάρε τον πόνο μακριά
έστω για λίγο να νιώσω ελαφρύς.
Κλείδωσέ τον σε ένα συρτάρι
σε παρακαλώ κάνε μου αυτή τη χάρη.

Αγώνας

Ένωσα το χάδι να ακολουθεί το ανάγλυφο της ψυχής μου
ακολουθήσες όλες τις ουλές, όλον τον πόνο.

Αφέθηκα.

Ηρέμησα.

Κοιμήθηκα.

Οι δαίμονες μαζεύτηκαν στα λίγα σκοτεινά σημεία της ψυχής
κούρνιασαν αμίλητοι.

Ζωγράφισα με τις λέξεις

αγόραζα χρόνο για να ζω

και το χάδι πάντα με ακουμπούσε με αγάπη.

Το βράδυ το τελευταίο το χάδι ακολούθησε το ανάγλυφο της ψυχής
μου

ακολούθησε όλες τις ουλές, όλον τον πόνο.

Έβγαλε τα νύχια και άνοιξε κάθε ουλή

έριξε μέσα όλον το πόνο

κραύγασε με οργή 'καλή όρεξη δαίμονες'

βγείτε από το σκοτάδι σας ανήκει αυτό το κορμί

διαλύστε κάθε σημάδι ζωής.

Διάολε

Περπάτησα πολύ για να φτάσω σε αυτο το
ξέφωτο.

Οι τσέπες είχαν αδειάσει από αντικείμενα
το σακίδιο μου είχε ένα άδειο μπουκάλι νερό
και τα χέρια μου είχαν ματώσει από την ανάβαση.

Περπάτησα διάολε πολύ

Προσπάθησα πολύ.

Έπεσα, σηκώθηκα, συνέχισα.

Κοιτούσα μπροστά, ποτέ πίσω.

Διάολε ήσουν συνέχεια δίπλα μου

Μάρανες κάθε λουλούδι που έσκυφα να μυρίσω

Βρώμισες κάθε πηγή νερό που συνάντησα

Και τι δεν έκανες διάολε για να με σταματήσεις

Πόση βροχή λάσπης μου έφερες στο δρόμο

Πόσο αέρα αρρωστιάρικο μου έδωσες κόντρα.

Εγώ συνέχιζα Διάολε, βήμα βήμα.

Πάταγα βαριά και κέρδιζα πόντο με το πόντο.

Δεν φοβήθηκα Διάολε να μπουσουλήσω

Δεν φοβήθηκα Διάολε να μασήσω χώμα

Διάολε είσαι συνέχεια δίπλα μου,

μου ψιθυρίζεις 'δεν είσαι για τίποτα καλός'

με χλευάζεις 'δεν θα καταφέρεις τίποτα'

με σημαδεύεις είσαι άχρηστος, ένα πέταμα μιας γέννας

μια αποτυχία ανίκανη να αγαπήσει και να αγαπηθεί'.

Και εγώ γέλαγα Διάολε με όλα αυτά,

γέλαγα γιατί δεν είχα να χάσω κάτι, δεν είχες κάτι

να με πληγώσει.

Σαλεμένο μυαλό είμαι Διάολε.

Προχώρησα.

Το βράδυ Διάολε όταν κοιμόμουν

έπαιρνες μορφές

κρυβόσουν στα όνειρα

παρακαλούσες να ασελγήσεις στο κουφάρι μου.

Το πρωί Διάολε μου θύμιζες ότι υπάρχουν

ότι θα είσαι δίπλα μου.

Τελικά Διάολε κατάφερα να βγω στο ξέφωτο.

Νικητής από τους νικημένους
Βρεγμένος από τον πόνο
Ποτισμένος από την άρνηση της αγάπης
Διάολε τότε διάλεξε να μου κάνεις το τραπέζι
να κάτσω δίπλα στους φόβους μου
να κάτσω απέναντι από τους δαίμονές μου
και εσύ στην κεφαλή
Να φάμε όλοι μαζί
Ένα γεύμα βγαλμένο από τα πιο αγνά κομμάτια της ψυχής μου
να χορτάσουν όλοι
να δώ την άπληστη όρεξή σας
να σκίζετε τις σάρκες μου
να ρουφάτε κάθε κομμάτι φωτεινό
να αφήνετε στο τέλος ό,τι με έτρωγε από μέσα.

Όμως Διάολε ένα κομμάτι σας ξέφυγε
ένας σπόρος
που δεν τον κουβάλησα ποτέ πάνω μου
το έδωσα με προσοχή και αγάπη στα μικρά μου
Γύρω τους έχτισα μια ασπίδα
δεν έχεις θέση εκεί
Ο σπόρος αυτός ανθίζει
ο σπόρος αυτός ριζώνει
ο σπόρος αυτός θηριεύει.
Ο σπόρος αυτός θα δώσει και άλλους σπόρους
αυτός θα δώσει μια αχτίδα.

Ζούμε σε έναν κόσμο

Ζούμε μέσα σε έναν κόσμο που κοιτάει να μας κατασπαράξει
να βρει τις αδυναμίες μας, τις πιο κρυφές σχέψεις μας
και να τις στρέψει εναντίον μας.

Ζούμε σε έναν κόσμο που η αγάπη σέρνεται από δωμάτιο σε δωμάτιο
γεμίζει σελίδες, γεμίζει υποσχέσεις αλλά όχι την καρδιά μας.

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου τα μελανά χρώματα φαίνονται φωτεινά
και η διαφορετικότητα κρατικά δολοφονείται
σε εκπομπές με ακριβή κοστούμια και ταγέρ.

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου δεν βλέπει ως ελπίδα τα παιδιά
αλλά τον σκοταδισμό ως φάρο και έργο ενός γέροντα θεού.

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου μισεί κάθε τι που δεν ελέγχει,
κάθε τι που δεν εξουσιάζει και δεν μπορεί να φθείρει,
με τα λαδωμένα γεμάτα αίμα χέρια του.

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου πλέον τίποτα δεν μας σοχάρει.

Ζούμε σε έναν κόσμο γεμάτο απόγνωση
φόβο
μοναξιά
εγωισμό
ηττοπάθεια.

Ζούμε σε έναν κόσμο που δεν μας χωράει
δεν μας ταιριάζει.

Ζούμε σε έναν κόσμο άραγε με ποια ελπίδα.

Τέλος Πάντων

Στα κιτρινισμένα από νικοτίνη δάχτυλα μου
παίζω το κομπολόι του πατέρα.
Το πήρα από το σπίτι όταν πέθανε,
μαζί με κάτι βιβλία, τα χαρτιά του,
2 καρέκλες σε καλή κατάσταση και
μια βαλίτσα φωτογραφίες.
Δεν την έχω ανοίξει ακόμα τη βαλίτσα,
τι να δω; Χαρούμενες στιγμές στις
διακοπές στο Γύθειο; Ή τα χιόνια στο
χωριο;
Τι να μου θυμίσει; Τότε που έπαιζα;
Δεν χρειάζεται.
Περάσανε αυτά, πάνε.
Τώρα τι κάνουμε είναι το θέμα.
Σήμερα είναι μια δύσκολη ημέρα,
τα χάπια δεν δούλεψαν καλά.
Πάλι δεν κοιμήθηκα καλά και σηκώθηκα
από τα άγρια χαράματα.
Μόνος στο σαλόνι, καπνίζοντας.
Ανάσα καθαρή δεν πρέπει να πήρα.
Τόσες σκέψεις μέσα στο μυαλό,
όλες όμως τόσο γρήγορες και τόσο θολές.
Καμία δεν μπορείς να πιάσεις να κάνεις
μια αρχή.
Περνάει η μία πίσω από την άλλη και τέλος
δεν έχει.
Δεν χρειάζεται πολύ, μια σκέψη να πιάσεις
να ξηλώσεις το κουβάρι μπας και αγγίζεις
ζωντανός το τέλος.
Τέλος πάντων, το έχω πλέον συνηθίσει.
Ευτυχώς δεν έχω κάτι να κάνω αυτή την
περίοδο.
Μόνο να καταναλώνω τον χρόνο και να
γλεντάω το επίδομα της ανεργίας.
Ανεργία.
Δεν είναι ανεργία αυτό είναι άρνηση
σκληράβου.
Σκληράβος πολυτελείας. Ναι αυτό θα έπρεπε

να κάνω. Να τα κοινομάω 6-8 μήνες
να φεύγω μετά να τρώω τα μαζεμένα
και άντε πάλι πίσω.

Ναι αυτό.

Τέλος πάντων.

Θυμάμαι ο πατέρας μου δούλεψε,
και δούλεψε πολύ. Ε και; Σε ένα
δυάρι που δεν το έβλεπε ο ήλιος
μέσα σε αναμνήσεις χωμένος, να περάσει η ώρα,
ο μήνας, ο χρόνος
να έρθει το τέλος.

Τέλος πάντων.

Ωραία φράση.

Την χρησιμοποιώ πολύ, με έχει σώσει
ιδιαίτερα στα δύσκολα. Όταν έρχονται
τα δάκρυα λες ένα τέλος πάντων και
ξεμπερδεύεις.

Άντε πάλι οι σκέψεις. Πάλι τρέχουν χωρίς
να μπορώ να συγκεντρωθώ. Σαν να προσπαθώ
να με τρελάνω.

Να με διαλύσω από μέσα.

Ο εχθρός είναι μέσα μας όχι έξω.

Εμείς είμαστε ο εχθρός μας. Δεν μας αντέχουμε
και μας παλεύουμε.

Δεν μπορώ άλλο, με τραβάνε κάτω,
με βυθίζουν, λίγη ησυχία θέλω,
λίγη

Άγχος

Αναμετριέμαι με το άγχος
άλλοτε κερδίζω αλλά συνήθως χάνω.
Με δένει χειροπόδαρα και πάνω μου
κοπανάει.
Ό,τι βρίσκει υγιές το διαβρώνει
αργά και σταθερά.
Δεν αφήνει το μυαλό να σκεφτεί
το ρίχνει σε λαβύρινθο χωρίς τέλος.
Αναμετριέμαι με το άγχος
δυσθεώρητο φαντάζει στα μάτια μου
με σκεπάζει με τη σκιά του
δεν αφήνει το φως και τον αέρα να με φτάσει.
Όταν λές ότι έχει φύγει
όταν λες ότι έχει λουφάζει
όταν λες ότι κουράστηκε
παίρνει φόρα.
Νιώθω μια μαριονέτα στα χέρια του
με κινεί όπως θέλει
με χρησιμοποιεί όπως θέλει
μου ορίζει τις σκέψεις
μου καθορίζει τις πράξεις.
Με κοιμίζει στην αγκαλιά
να μπει στα όνειρα μου
να με ξυπνήσει με πόνο
και πάλι από την αρχή

Ήττα I

Χρειάζεται δύναμη για να παραδεχτείς ότι ηττήθηκες.
Όταν τελικά καταλάβεις ότι τα κομμάτια που είναι
σπασμένα μέσα σου δεν ταιριάζουν.
Όταν τελικά συνειδητοποιήσεις ότι όσο τα πιάνεις
τόσο σε κόβουν και περισσότερο σπάνε.

Χρειάζεται δύναμη για να παραδεχτείς ότι απέτυχες.
Κάθε τι που προσπάθησες έπεσε στο κενό
στο κενό που παρέσυρες και άλλους.
Κάθε τι που σκαρφίστηκες ήταν αδιέξοδο
και τώρα μένεις χτισμένος στου μυαλού τους τοίχους.

Χρειάζεται δύναμη για να αποδεχθείς τον πόνο.
Θα είναι εκεί κάθε ημέρα να σου θυμίζει κάθε μάχη
κάθε προσπάθεια που έκανες και έχασες.
Όχι δεν λύγισες καμάρι μου
Όχι δεν παίρνεις ανάσα για να συνεχίσεις
Έχασες από εσένα και εκεί θα μείνεις
πεσμένος
αδύναμος
νικημένος
μόνος.

Ακτή

Είμαι η ακτή
εκεί που σκάει το κύμα
αυτή που χτυπιέται μέρα νύχτα
αυτή που μένει μόνη

Είμαι η ακτή
λιγοστεύω κάθε ημέρα
παγώνω κάθε βράδυ
είναι όλοι περαστικοί

Είμαι η ακτή
παιδιά με παίζουν
χέρια με τρυπούν
ερωτευμένοι με ξεχνάνε

Είμαι η ακτή
στο μάτι άπειρη
στο μέτρημα λειψή
είμαι η ακτή

Είμαι η ακτή
σταμάτησα να μετρώ
κάθε κύμα
κάθε πνιγμό

Είμαι η ακτή
μια γραμμή
ήσυχη μια ζωή
ξεχασμένη

Σκόρπιο

Ξεχειλίζουν θλίψη τα όνειρα όταν σαπίζουν μέσα στο κεφάλι μας
και δηλητηριάζουν με ψεύτικη ελπίδα την καρδιά μας
δεν ζήτησε κανένας να γίνεις η πυξίδα του
μα εσύ έμεινες να δείχνεις σε δρόμους απάτητους.

Ένα χέρι που κρέμεται μόνο του στο κενό
ζητάει ή προσφέρει βοήθεια;
κανείς δεν το είδε στο πλήθος να χάσκει
κανείς δεν το ζήτησε να το ζεστάνει.

Ξεχειλίζει η ψυχή από τα μάτια το βράδυ
δεν υπάρχει κάτι που στο μυαλό να με κάνει καλά
όλο γύρω από τις σκέψεις στροφιλιίζεται
με χρώμα πιο μαύρο από της αγάπης την μοναξιά.

Ένα χέρι που τεντώνεται αδύναμο
να πιάσει το κύμα στην άκρη
σαν φάρος που δεν έχει πλοία
σαν γκρεμός που σου χαμογελάει.

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο να δώσω
ότι έζησα το έσβησα
ότι ονειρεύτηκα το έχτισα
ότι υποσχέθηκα το αθέτησα.

Ξεχειλίζουν οι σκέψεις μέσα στο άδειο κεφάλι
όπως τα ποτήρια πιωμένων ποιητών
πάνω στο πιο μεγάλο τους μεθύσι
με άφησαν σε μια άκρη.

Τέλος δίχως άκρη, χωρίς συντροφιά

Είμαι II

Είμαι η σπίθα που σβήνει
μέσα στα μάτια σου
Είμαι η ανάσα που πνίγει
όλα τα χάρδια σου
Είμαι η αρχή, το τέλος
η καταστροφή στο γέλιο σου

Είμαι μια χαραγμένη θλίψη
μέσα σε κάθε κραυγή σου
Είμαι άλλη μια δύση
αυτός που δεν φέρνει την αυγή.
Είμαι ο πρώτος, ο τελευταίος
ο αυτόχειρας ο μοιραίος.

Είμαι εδώ να μου θυμίζω
ότι δεν ζω
Είμαι ο φόβος που κοιμίζω
ότι δεν ζω
Είμαι το αλφα και το ωμέγα
ο διάλογος και ο θάνατος ο μέγας.

Είμαι ότι δεν ήμουν
ότι δεν ζήτησα να γίνω
ότι λόγια δεν έφτυσα
ότι δρόμους δεν έφτασα.

Είμαι και θα είμαι
μια πέτρα σταθερή
ακίνητη σε ήλιο και βροχή.
Είμαι και θα είμαι
μια σκόννη επίμονη
ένα φύλλο ξερό
στα πόδια σας να σπάω
μια ρίζα που δεν έφτασε
δεν άντεξε δεν μπόρεσε
γεννήθηκε ξερή.

Φωνές

Οι φωνές των απελπισμένων
των απόμακρων, των οργισμένων.
Οι φωνές των ηττημένων
των πανταχού απόντων
και των αδικημένων.
Οι φωνές της απελπισίας,
της μοναξιάς και της απραξιάς.
Κραυγές δίχως ήχο
πιο σιωπηρές και από τις σιωπές
πιο υγρές και από τα μάτια
από του καθρέπτη σου τα σπασμένα κομμάτια.

Το βράδυ

Το βράδυ να σκίζεσαι στα δυό
το πρωί να ταιριάζεις τα κομμάτια
και να βρίσκεις άλλο ένα κενό
εκεί που συνήθιζες να έχεις τα μάτια

Το βράδυ χαράζεις το κορμί
το πρωί επουλώνεις τις πληγές
όμως τα σημάδια στην ψυχή
τις κρατάς συνέχεια ανοικτές
Το βράδυ θες να βγεις από το σώμα
να γυρίσεις πάλι πίσω το πρωί
δεμένος τόσο πολύ με τη χούφτα από χώμα
που έχεις δημιουργηθεί.

Φτερά

Πριονίσαμε τα φτερά μας,
σιγά σιγά,
με υπομονή,
με επιμονή.
Δεν σταματήσαμε
ακόμα και όταν τα
είχαμε ξεριζώσει όλα.
Μεθοδικά προχωρήσαμε,
να πνίξουμε τις σκέψεις μας,
τα θέλω μας,
τα πιστεύω μας,
τα ιδανικά μας.
Σειρά μετά είχαν τα μάτια μας,
βαλθήκαμε να σβήσουμε,
κάθε γυαλάδα,
κάθε σπιρτάδα,
κάθε επιθυμία,
κάθε φως μέσα τους.
Τέλος, αρχίσαμε
να κόβουμε τις σάρκες μας
να μην πονάνε,
να μην πεινάνε,
να μην διψάνε,
να μην λαχταράν,
να μην ανατριχιάζουν.
Και όταν μείναμε ένα κουρέλι,
ένα σπασμένο κέλυφος,
όταν δεν επέμεινε τίποτα ζωντανό,
με ανάσα ζωής πάνω μας,
βαλθήκαμε να γκρεμίζουμε τον
διπλανό μας.

Ξοδευτήκαμε

Πόσο απλόχερα ξοδευτήκαμε ρε συ,
δεν κρατήσαμε ούτε ένα τσιγάρο για τέλος.
Έστω να το μοιραζόμασταν αυτή την ώρα.
Δεν λογαριάσαμε καλά τους εαυτούς μας,
και καλά εγώ το είχα πάρει απόφαση,
μια ζωή αντάλλαξα για αυτή τη νύχτα.
Αλλά και εσύ;

Έρωτας

Λίγο πριν πεθάνει και χαθεί
σύρθηκε αργά μέσα στη σπηλιά του.
Το σκοτάδι διάλεξε να κρυφτεί
μήπως ο χρόνος τον χάσει από τη ματιά του.

Έμεινε εκεί ακίνητος, ήσυχος,
ο πάντα άλλοτε ανίκητος, ανήσυχος.
Τα μάτια του κάρφωσε στην είσοδο
περιμένοντας μήπως τελειώσει αυτός ο πόνος.

Μα τι με ρωτάτε, για ποιον πρόκειται;
ένας είναι αυτός που προσπαθεί στον κόσμο τούτο
να πιαστεί από άκρες και λάσπες
μέσα στις ψυχές τα σκοτάδια
το όνομα αυτού έρωτας ο πρώτος.